ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT της 6ης Ιουνίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Στην παρούσα υπόθεση, νομίζω ότι είναι δυνατό να διατυπώσω αμέσως τις προτάσεις μου.

Προς το σκοπό αυτό, θα επαναλάβω καταρχάς στο σύνολό του το περιεχόμενο της έκθεσης για την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Πράγματι, δεν έχω τίποτα να προσθέσω στη σύνοψη των πραγματικών περιστατικών, στην εξέλιξη της διαδικασίας και στις γραπτές παρατηρήσεις που περιέχει η έκθεση.

I — Τα πραγματικά περιστατικά και η εξέλιξη της διαδικασίας

Η υγειονομική επιτροπή αναπηρίας αναγνώρισε στον Calogero Scaletta, ιταλό υπήκοο και πρώην κάτοικο Βελγίου, αναπηρία μέχρι την 31η Οκτωβρίου 1980, όταν αυτός επέστρεψε στην Ιταλία για να εγκατασταθεί εκεί οριστικά. Ο Scaletta δεν ζήτησε προηγουμένως την άδεια του γιατρού-συμβούλου της Union nationale des fédérations mutualistes neutres de Belgique (στο εξής: UNFMNB), οργανισμό τον οποίο βαρύνει η υποχρέωση καταβολής των παροχών αναπηρίας, ούτε ανακοίνωσε στον οργανισμό αυτό την αλλαγή της διεύθυνσής του.

Στις 4 Σεπτεμβρίου 1980 η UNFMNB πληροφορήθηκε από το εθνικό ίδρυμα ασφαλίσεως ασθενείας του Τορίνο (Ιταλία) τη μεταφορά της κατοικίας του Scaletta.

Με έγγραφο της 23ης Οκτωβρίου 1980, η Fédération mutualiste neutre της Mons, ενεργώντας για λογαριασμό της UNFMNB, πληροφόρησε τον Scaletta ότι, επειδή παρέλειψε να λάβει την άδεια του βελγικού ασφαλιστικού οργανισμού για τη μεταφορά της κατοικίας του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, όπως επιβάλλει το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο β), του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, δεν θα του καταβάλει παροχές αναπηρίας από 16 Ιουνίου μέχρι 4 Σεπτεμβρίου 1980, περίοδο κατά την οποία η UNFMNB δεν εγνώριζε τη μεταφορά της κατοικίας του στην Ιταλία.

Στην πραγματικότητα, οι παροχές αναπηρίας που αντιστοιχούσαν στην εν λόγω περίοδο δεν καταβλήθηκαν στον Scaletta, επειδή οι ταχυδρομικές ειδοποιήσεις που χρησιμοποιούνται κανονικά για το σκοπό αυτό επεστράφηκαν στον αποστολέα λόγω του ότι δεν παραλήφθηκαν από τον αποδέκτη τους. Η άρνηση της UNFMNB να ρυθμίσει την καταβολή των εν λόγω παροχών αφού έλαβε γνώση της νέας διευθύνσεως του Scaletta στηρίχθηκε επίσης στο άρθρο 70, παράγραφος πρώτη, του βελγικού νόμου της 9ης Αυγούστου 1963, με τον οποίο θεσπίστηκε και οργανώθηκε σύστημα υποχρεωτικής ασφαλίσεως κατ' ασθενείας και αναπηρίας (Moniteur belge, 1. και 2.11.1963) κατά το οποίο « οι παροχές που προβλέπονται με τον παρόντα νόμο δεν καταβάλλονται όταν ο δικαιούχος δεν κατοικεί πράγματι στο βελγικό έδαφος κατά το χρόνο για τον οποίο ζητεί να του καταβληθούν παροχές ».

* Μετάφραση από τα ολλανδικά.

Στις 28 Νοεμβρίου 1980, ο Scaletta άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Tribunal du travail της Mons. Με απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983, το εν λόγω δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή, στηριζόμενο στο άρθρο 13, εδάφιο 5, του βελγικού βασιλικού διατάγματος της 13ης Δεκεμβρίου 1963, περί ρυθμίσεως των παροχών στον τομέα της υποχρεωτικής ασφαλίσεως κατ' ασθενείας και αναπηρίας (Moniteur belge, 14. και 25.1.1964). Η διάταξη αυτή ορίζει ότι « υπό την επιφύλαξη των υποχρεώσεων που προβλέπουν οι κανονιστικές διατάξεις περί της λήψεως αδείας για τη μεταφορά του τόπου διαμονής ή κατοικίας, ο δικαιούχος ο οποίος, κατά τη διάρκεια μιας περιόδου ανικανότητας προς εργασία, επιθυμεί να μεταφέρει την κατοικία του ή τον τόπο διαμονής του στην αλλοδαπή, οφείλει να πληροφορήσει σχετικά τον ιατρό-σύμβουλο 15 τουλάχιστον ημέρες πριν από την αναχώρησή του ». Εξάλλου, για να στηρίξει την απορριπτική του απόφαση επί της προσφυγής του Scaletta, το Tribunal du travail της Mons επικαλέστηκε τα άρθρα 10 και 22, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του κανονισμού 1408/71.

Στις 25 Ιανουαρίου 1984, ο Scaletta άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής. Υποστήριξε ότι η απόφαση στηρίχθηκε στο άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, διάταξη η οποία περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο I του τίτλου III του εν λόγω κανονισμού, με επικεφαλίδα « Ασθένεια και Μητρότητα ». Πράγματι, κατά το χρόνο της μεταφοράς της κατοικίας του, ήταν σε κατάσταση αναπηρίας. Εξάλλου, προσήψε στην απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983 ότι δεν έλαβε υπόψη το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71. Η διάταξη αυτή ορίζει ότι « οι εις χρήμα παροχές αναπηρίας... δεν δύνανται να υποστούν καμία μείωση, τροποποίηση, αναστολή, κατάργηση, κατάσχεση επειδή ο δικαιούχος κατοικεί στο έδαφος κράτους μέλους άλλο από εκείνο, όπου ευρίσκεται ο φορέας οφειλέτης ». Κατά τον Scaletta, η διάταξη αυτή υπερέχει του άρθρου 70, παράγραφος πρώτη, του βελγικού νόμου της 9ης Αυγούστου 1963, στο οποίο η UNFMNB στήριξε την επίδικη απόφαση, και του άρθρου 13, εδάφιο 5, του προαναφερόμενου βελγικού βασιλικού διατάγματος της 31ης Δεκεμβρίου 1963, στο οποίο το Tribunal du travail της Mons στηρίχθηκε για να θεωρήσει νόμιμη την εν λόγω απόφαση.

Με απόφαση της 2ας Νοεμβρίου 1984, το Cour du travail της Mons έκρινε ότι, ως προς τον πρώτο λόγο του Scaletta, το άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 δεν μπορούσε πράγματι να έχει εφαρμογή εν προκειμένω, δεδομένου ότι αφορά μόνο τις παροχές ασθένειας και μητρότητας. Επίσης έκρινε ότι το κεφάλαιο II του τίτλου III του προαναφερόμενου κανονισμού, περί αναπηρίας, δεν περιλαμβάνει ειδική διάταξη περί μεταφοράς της κατοικίας.

Σχετικά με το δεύτερο λόγο του Scaletta, το Cour du travail της Mons υπογράμμισε, αναφερόμενο στο άρθρο 10, παράγραφος πρώτη, του κανονισμού 1408/71, ότι δύο ερωτήματα, που μπορούσαν να επηρεάσουν την επίλυση της διαφοράς ανέκυπταν σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 59 του κανονισμού 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71 (ΕΕ L 230, της 22.8.1983, σ. 86). Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, « εφόσον ο δικαιούχος των παροχών που οφείλονται κατά τη νομοθεσία ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών, μεταφέρει την κατοικία του από το έδαφος ενός κράτους μέλους στο έδαφος άλλου κράτους, υποχρεούται να γνωστοποιήσει τούτο στο φορέα ή τους φορείς οφειλέτες των παροχών αυτών καθώς και στον καταβάλλοντα οργανισμό ».

Το Cour du travail της Mons ανέβαλε επομένως την έκδοση οριστικής αποφάσεως μέχρις ότου το Δικαστήριο απαντήσει στα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1) Πώς και μέσα σε ποια προθεσμία πρέπει να γίνεται η γνωστοποίηση που προβλέπεται με το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72;

2) Η παράλειψη της γνωστοποίησης αυτής ή η καθυστερημένη γνωστοποίηση μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την κατάργηση (ενδεχομένως αναστολή) του δικαιώματος επί παροχών, όταν ιδίως ο φορέας οφειλέτης δικαιούται να ελέγχει αν οι προϋποθέσεις χορήγησης των παροχών εξακολουθούν να υφίστανται;

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ, γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν οι C. Scaletta, εκκαλών στην κύρια δίκη, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

II — Γραπτές παρατηρήσεις που κατατέθηκαν δυνάμει του άρθρου 20 του πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ

Με το υπόμνημά του, ο *Scaletta* αναφέρεται πρώτον στην απόφαση της 25ης Ιουνίου 1975 (υπόθεση 17/75, Anselmetti, Jurispr. 1975, σ. 781) και ισχυρίζεται ότι οι εις χρήμα παροχές δυνάμει του βελγικού συστήματος ασφαλίσεως-αναπηρίας διέπονται, όταν καταβάλλονται ως παροχές αναπηρίας, από το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71. Συνεπώς, ο τόπος κατοικίας του Scaletta δεν επηρεάζει εν προκειμένω το κεκτημένο δικαίωμά του βάσει της βελγικής νομοθεσίας επί των εις χρήμα παροχών αναπηρίας.

Δεύτερον, ο Scaletta προβάλλει ότι το Δικαστήριο έκρινε με την απόφασή του της 12ης Νοεμβρίου 1974 (υπόθεση 35/74, Rzepa, Jurispr. 1974, σ. 1241) ότι οι κοινοτικοί κανονισμοί στον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως «εφόσον στηρίζονται στον απλό συντονισμό των εθνικών νομοθεσιών περί κοινωνικής ασφαλίσεως και δεν επηρεάζουν την εφαρμογή των διατάξεων περί παραγραφής των νομοθεσιών αυτών, δεν ήταν απαραίτητο να περιληφθούν στους κανονισμούς αυτούς κανόνες παραγραφής». Όμως, ο Scaletta θεωρεί ότι η αρχή αυτή είναι αποφασιστική για την ερμηνεία του άρθρου 59 του κανονισμού 574/72, εφόσον, κατ' αυτόν, πρόκειται μόνο εν προκειμένω για την καθυστερημένη είσπραξη παροχών αναπηρίας οι οποίες, για λόγους πρακτικούς, δεν ήταν δυνατό να εισπραχθούν κατά την κανονική τους καταβολή.

Κατά την άποψη του Scaletta το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72 πρέπει πράγματι να εφαρμοστεί σε συνδυασμό με το εθνικό δίκαιο περί παραγραφής. Παραπέμπει σχετικά στο άρθρο 106, παράγραφος 1, περίπτωση πρώτη, του προαναφερθέντος βελγικού νόμου της 9ης Αυγούστου 1963 το οποίο ορίζει ότι «η αγωγή για την καταβολή των ασφαλιστικών παροχών-επιδομάτων παραγράφεται εντός δύο ετών, υπολογιζομένων από το τέλος του μηνός στον οποίο αντιστοιχούν τα επιδόματα αυτά».

Ο Scaletta συμπεραίνει από αυτό ότι η απλή παράλειψη της γνωστοποίησης που ορίζει το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72 ή η καθυστερημένη εκπλήρωση της διατύπωσης αυτής, δεν μπορεί να συνεπάγεται την κατάργηση των παροχών, εφόσον κατά το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, το δικαίωμα επί των παροχών δεν έχει ακόμα παραγραφεί κατά το χρόνο κατά τον οποίο ο φορέας οφειλέτης πληροφορείται τη μεταφορά της κατοικίας του ενδιαφερομένου. Επομένως, προτείνει στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Cour du travail της Mons:

«Εφόσον το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72 εντάσσεται στις διατάξεις κοινωνικής ασφαλίσεως του εσωτερικού δικαίου και τις συμπληρώνει, η παράλειψη γνωστοποιήσεως ή η καθυστερημένη γνωστοποίηση της μεταφοράς της κατοικίας δεν μπορεί να συνεπάγεται την κατάργηση των παροχών αν εν τω μεταξύ το δικαίωμα δεν έχει παραγραφεί σύμφωνα με τις εθνικές νομοθετικές διατάξεις.»

Η *Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* υποστηρίζει με τις παρατηρήσεις της που υπέβαλε στο Δικαστήριο, ότι το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72 δεν περιέχει κανένα

κανόνα ως προς τη μορφή της κοινοποίησης της μεταφοράς της κατοικίας δικαιούχου ασφαλιστικών παροχών. Για την Επιτροπή η γνωστοποίηση είναι επομένως έγκυρη εφόσον γίνεται γραπτώς ή προφορικώς, είτε από τον ίδιο το δικαιούχο των παροχών είτε από άλλο πρόσωπο ή φορέα που ενεργεί για λογαριασμό του. Στην τελευταία αυτή περίπτωση μπορεί να πρόκειται για τον οργανισμό κοινωνικής ασφαλίσεως του νέου τόπου κατοικίας.

Πάντως, η Επιτροπή δέχεται ότι ο φορέας προς τον οποίο η γνωστοποίηση της μεταφοράς της κατοικίας έγινε προφορικά ή από πρόσωπο άλλο από το δικαιούχο, ενδεχομένως για λογαριασμό του τελευταίου, αξιώνει γραπτή επιβεβαίωση της γνωστοποίησης αυτής από τον ίδιο το δικαιούχο. Πράγματι, πρέπει να αποφεύγονται οι καταχρήσεις, εφόσον η άμεση συνέπεια της γνωστοποίησης της μεταφοράς της κατοικίας είναι η νέα διεκπεραίωση της καταβολής των παροχών· η καταβολή των μεταγενέστερων από τη γνωστοποίηση αυτή παροχών δεν γίνεται πλέον σύμφωνα με τους παλαιούς τρόπους (ταχυδρομική ειδοποίηση που επιδίδεται στην προηγούμενη κατοικία του ενδιαφερομένου ή μεταφορά στον τραπεζικό λογαριασμό στο κράτος μέλος του καταβάλλοντα οργανισμού), αλλά πρέπει να ληφθεί υπόψη η μεταφορά της κατοικίας του ενδιαφερομένου σε άλλο κράτος μέλος (ταχυδρομική ειδοποίηση απευθυνόμενη στη νέα κατοικία, μεταφορά σε νέο τραπεζικό λογαριασμό σε άλλο κράτος μέλος).

Η Επιτροπή καταλήγει επί του σημείου αυτού ότι το έγγραφο που απηύθυνε στις 4 Σεπτεμβρίου το εθνικό ίδρυμα ασφαλίσεως ασθενείας του Τορίνου στη Fédération mutualiste neutre της Mons συνιστά γνωστοποίηση της μεταφοράς της κατοικίας του Scaletta, υπό την έννοια του άρθρου 59 του κανονισμού 574/72. Αυτό δεν αμφισβητείται, από τους διαδίκους της κύριας δίκης, εφόσον η διαφορά αφορά αποκλειστικά την αναστολή των παροχών για την περίοδο από 16 Ιουνίου μέχρι 4 Σεπτεμβρίου 1980.

Εν συνεχεία, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72 σιωπά επίσης πλήρως ως προς την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να γνωστοποιηθεί η μεταφορά της κατοικίας. Κατά τη γνώμη της Επιτροπής, ελλείψει ρητής διατάξεως ως προς την έκπτωση από το δικαίωμα λόγω καθυστερημένης γνωστοποιήσεως της μεταφοράς της κατοικίας, πρέπει να θεωρηθεί ότι η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να γίνει εγκύρως σε οποιαδήποτε στιγμή. Η Επιτροπή προσθέτει ότι εν πάση περιπτώσει, ο δικαιούχος των παροχών θα παρακινηθεί να γνωστοποιήσει τη μεταφορά της κατοικίας του το συντομότερο δυνατό στο φορέα οφειλέτη προκειμένου να επιτύχει την αναδιαβίβαση στη νέα του διεύθυνση των ποσών που δικαιούται, καθώς και την καταβολή στη νέα αυτή διεύθυνση των μεταγενέστερων παροχών.

Κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι η γνωστοποίηση στην οποία αναφέρεται το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72, που έγινε με καθυστέρηση, δεν μπορεί καθαυτό να έχει ως αποτέλεσμα την οριστική κατάργηση του δικαιώματος επί των παροχών που αντιστοιχούν στην περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ της μεταφοράς της κατοικίας και του χρόνου της γνωστοποίησης.

Πράγματι, η υποχρέωση που περιλαμβάνει το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72 στερείται κυρώσεως, ώστε η αρχή « δεν υπάρχει έκπτωση από δικαίωμα χωρίς σχετική διάταξη » πρέπει να εφαρμοστεί. Εξάλλου, η ερμηνεία αυτή του άρθρου 59 του κανονισμού 574/72 είναι σύμφωνη με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 και με το άρθρο 51 της Συνθήκης ΕΟΚ (απόφαση της 10ης Ιουνίου 1982, υπόθεση 92/81, Camera, Συλλογή 1982, σ. 2213).

Βάσει αυτού, η Επιτροπή θεωρεί ότι εφόσον η μεταφορά της κατοικίας γνωστοποιήθηκε έστω και με μεγάλη καθυστέρηση, η καταβολή των παροχών που αντιστοιχούν στην περίοδο που περιλαμβάνεται μεταξύ της εν λόγω μεταφοράς και της γνωστοποίησης — η οποία ανεστάλη αρχικά λόγω της αδυναμίας καταβολής τους σε αποδέκτη του οποίου η διεύθυνση είναι άγνωστη — πρέπει να τακτοποιηθεί αμέσως.

Τέλος, η Επιτροπή απαντά στο ερώτημα αν η άποψη αυτή εξακολουθεί να ισχύει όταν ο φορέας οφειλέτης δικαιούται να ελέγχει την ύπαρξη των προϋποθέσεων χορηγήσεως των παροχών. Σχετικά, θεωρεί ότι, όταν ο φορέας

οφειλέτης σχημάτισε την πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν κατοικεί πλέον στην παλαιά του διεύθυνση, για παράδειγμα επειδή η ταχυδρομική ειδοποίηση ή η πρόσκληση για ιατρικό έλεγχο επεστράφη με την ένδειξη « δεν κατοικεί πλέον στην αναφερόμενη διεύθυνση », και εφόσον αγνοεί τη νέα διεύθυνση του δικαιούχου, η καταβολή των παροχών μπορεί να ανασταλεί. Αν δε, αφού πληροφορήθηκε τη νέα διεύθυνση του δικαιούχου, ο φορέας οφειλέτης σχηματίζει την πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν έπαψε εν τω μεταξύ να συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις χορηγήσεως των παροχών, ο ενδιαφερόμενος δικαιούται στην καταβολή των παροχών που αντιστοιχούν στην περίοδο κατά την οποία ο φορέας οφειλέτης δεν γνώριζε τη διεύθυνσή του. Αντίθετα, αν ο έλεγχος απεκάλυπτε ότι οι προϋποθέσεις χορηγήσεως των παροχών έπαψαν να συντρέχουν σε χρόνο προγενέστερο από τη γνωστοποίηση της μεταφοράς της κατοικίας, ο δικαιούχος δεν έχει πλέον δικαίωμα επί των παροχών που δεν έχουν εκκαθαριστεί.

Ως συμπέρασμα, η Επιτροπή προτείνει στα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Cour du travail της Mons να δοθούν οι εξής απαντήσεις:

« 1) α) Η γνωστοποίηση της μεταφοράς της κατοικίας, όπως αυτή προβλέπεται με το άρθρο 59 του κανονισμού 524/72, δεν υπόκειται σε καμία τυπική προϋπόθεση. Μπορεί εγκύρως να γίνει προφορικώς ή εγγράφως, είτε από τον ίδιο το δικαιούχο των παροχών είτε από τον εντολοδόχο του ή το νόμιμο αντιπρόσωπό του είτε από τους οργανισμούς κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους της νέας κατοικίας, οι οποίοι ενεργούν εξ ονόματος του δικαιούχου και με τη συναίνεσή του.

β) Η γνωστοποίηση για την οποία πρόκειται δεν υπόκειται σε καμιά αποσβεστική προθεσμία, η εκπνοή της οποίας καθιστά τη γνωστοποίηση ανενεργό.

2) Η παράλειψη της γνωστοποίησης αυτής ή η καθυστερημένη γνωστοποίηση δεν συνεπάγεται καθαυτή την κατά νόμο οριστική έκπτωση από το δικαίωμα επί των παροχών που αντιστοιχούν στη μεταγενέστερη από τη μεταφορά της κατοικίας περίοδο ή περιλαμβάνεται μεταξύ της εν λόγω μεταφοράς της κατοικίας και του χρόνου της γνωστοποίησης.

3) Στην περίπτωση όπου στην πράξη η καταβολή των παροχών, που γίνεται με ταχυδρομική επιταγή, ανεστάλη από τον καταβάλλοντα οργανισμό επειδή αγνοούσε τη νέα διεύθυνση του δικαιούχου, πρέπει, μόλις γίνει η γνωστοποίηση στην οποία αναφέρεται το άρθρο 59 του κανονισμού 574/72, να καταβληθούν αναδρομικά οι παροχές που αντιστοιχούν στην μεταγενέστερη από τη μεταφορά της κατοικίας περίοδο, εφόσον ο δικαιούχος δεν έπαψε εν τω μεταξύ να συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις χορηγήσεως, προϋποθέσεις για τις οποίες επιτρέπεται στον αρμόδιο φορέα να διερευνήσει με διοικητικό και ιατρικό έλεγχο, όπως ο έλεγχος αυτός ρυθμίζεται με το άρθρο 51 του κανονισμού 574/72.

4) Στην περίπτωση που στην πράξη η καταβολή των παροχών, που γίνεται με μεταφορά σε τραπεζικό λογαριασμό, δεν ανεστάλη και στην περίπτωση που ο διενεργούμενος με καθυστέρηση διοικητικός και ιατρικός έλεγχος στη νέα κατοικία του ενδιαφερομένου λόγω καθυστερημένης γνωστοποιήσεως της κατοικίας αποδεικνύει ότι ο ενδιαφερόμενος έπαψε εν τω μεταξύ να συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις χορηγήσεως των παροχών, οι καταβληθείσες σ' αυτόν παροχές κατά την περίοδο, κατά την οποία δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις χορηγήσεως, μπορούν να αναζητηθούν ως αχρεωστήτως καταβληθείσες ».

III — Συμπέρασμα

Η άποψη που η Επιτροπή ανάπτυξε με τις γραπτές της παρατηρήσεις είναι κατ' εμέ πειστική και μπορώ επίσης να δεχθώ πλήρως τις απαντήσεις που προτείνει να δοθούν στα υποβληθέντα ερωτήματα. Προτείνω επομένως, στα ερωτήματα που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο, να δοθούν απαντήσεις σύμφωνα με την πρόταση της Επιτροπής.